Číslo jednací: **9Ca 5/2009 - 45-53**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně [redacted] a soudců [redacted] a [redacted] v právní věci žalobce: [redacted] se sídlem [redacted], proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2008 č.j. 25/94 078/2008-253 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK

takto:

I. Soud vyslovuje nicotnost rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK.

II. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 18.11.2008 č.j. 25/94 078/2008-253 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 16.9.2008, která byla Generálnímu ředitelství cel doručena dne 19.9.2008, se zrušuje v části týkající se bodů 1) až 7) žalobcovy žádosti

IV. Generální ředitelství cel je povinno poskytnout žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace v podobě odpovědi na otázky uvedené pod body 1) až 7) žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 16.9.2008, která byla Generálnímu ředitelství cel doručena dne 19.9.2008.

V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podáním ze dne 16.9.2008, označeným jako „*Žádost o pos kytnutí informací, podaná dle zákona č. 106/1999 Sb.*“, žalobce požádal Generální ředitelství cel o poskytnutí následujících informací. P od bode m 1 a ž 7 ž ádosti s e žalobce dotazoval, zda byla u celníka [redacted] zařazeného dříve služebně u Generálního ředitelství cel, a u celníků [redacted], [redacted] a [redacted] zařazených služebně u Generálního ředitelství cel, za dobu trvání jejich pracovního, respektive služebního poměru k Celní správě, do data 31.12.2007 ověřována psychologem bezpečnostního sboru či jiným psychologem jejich duševní, respektive osobnostní způsobilost ke službě u Celní správy ČR? Ano, či ne?

Pod bodem 8 žádosti požadoval žalobce informaci, zda jsou pánové Ing. Holub a Ing. Houf, zařazení pracovně v řízení celně technických laboratoří Generálního ředitelství cel, vůči Celní správě České republiky ve služebním, či v pracovním poměru.

Pod bodem 9 ž ádosti po žadoval žalobce informaci, ko lik p ísemných r ozhodnutí b ylo celními orgány v letech 2004, 2005, 2006, 2007 a v období leden až srpen 2008 vydáno v celním řízení (nařízení Rady č. 2913/92 a 2454/93), ve správním řízení (zákon č. 71/1967 Sb., respektive zákon č. 500/2004 Sb.), v daňovém řízení (zákon č. 337/1992 Sb.) a v řízení o věcech služebního poměru (zákon č. 186/1992 Sb., respektive zákon č. 361/2003 Sb.) v rozporu se závaznými právními předpisy. Kritériem pro odpověď na položenou otázku mělo být to, kolik písemných rozhodnutí celních orgánů za výše uvedená období bylo zrušeno samotnými celními orgány v rámci řízení o řádném či mimořádném opravném prostředku v předmětném druhu správního řízení a dále pravomocnými rozsudky správních soudů, respektive Ú stavního soudu. I nformace ž alobce požadoval v tomto členění: Rok, počet vydaných protiprávních rozhodnutí v příslušném druhu správního řízení (tedy rozlišit všechny 4 kategorie správních řízení) a identifikace celního orgánu, který protiprávní rozhodnutí vydal (s uvedením názvu a adresy).

Konečně pod bodem 10 žádosti požadoval žalobce poskytnutí informace o částkách pokut, uložených protiprávně písemnými rozhodnutími celních orgánů ČR v letech 2004, 2005, 2006, 2007 v období leden až srpen 2008 a o částkách daně z přidané hodnoty a spotřební daně, protiprávně vyměřených celními orgány v letech 2004, 2005, 2006, 2007 a v období leden až srpen 2008. Kritériem pro odpověď na tuto otázku mělo být to, kolik písemných rozhodnutí celních orgánů za výše uvedená období bylo zrušeno samotnými celními orgány v rámci řízení o řádném či mimořádném opravném prostředku v předmětném druhu správního řízení a dále pravomocnými rozsudky správních soudů, respektive Ústavního soudu. Informace žalobce požadoval v tomto členění: Rok, částka protiprávně uložených pokut a protiprávně vyměřených DPH a SPD s přiřazením příslušné částky k celnímu orgánu, který pokutu protiprávně uložil, respektive který příslušné daně protiprávně vyměřil (s identifikací dotčeného celního orgánu, tedy s uvedením názvu a adresy).

Sdělením o odložení části žádosti o poskytnutí informace ze dne 26.9.2008, zn.: 2008/4161/20 Generální ředitelství cel (dále též jen „GŘC“) sdělilo žalobci k bodu 9 a 10 jeho žádosti, že z jeho podání (žádosti) vyplývá, že vedle údajů, které se vztahují k působnosti GŘC (rozhodovací činnost GŘC), požaduje také údaje, které se nevztahují k působnosti GŘC (rozhodovací činnost celních úřadu a celních ředitelství) jako povinného subjektu ve smyslu ust. § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Podle § 2 zákona č. 106/1999 Sb., je povinným subjektem s tátní or gán. S tátním or gánem, r espektive s právním úřadem, je dle zákona

č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“) nejen GŘC, ale také celní ředitelství a celní úřad. Vzhledem k tomu, že požadované údaje z rozhodovací činnosti celních ředitelství a celních úřadů se ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., nevztahují k působnosti GŘC a GŘC požadované údaje nemá k dispozici, bylo žalobci sděleno, že GŘC v souladu s ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., část jeho žádosti o poskytnutí informace, která se týká rozhodovací činnosti celních ředitelství a celních úřadů, odkládá.

Dopisem ze dne 3.10.2008, označeným jako „Odpověď na žádost o poskytnutí informace“, GŘC žalobci sdělilo, že dne 19.9.2008 obdrželo jeho žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., obsahující celkem 10 bodů. Informace požadované pod body 1 – 7 GŘC rozhodnutím ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 odmítlo žalobci poskytnout. K bodu 8 jeho žádosti bylo žalobci sděleno, že všichni zaměstnanci zařazení v Řízení celně technických laboratoří GŘC jsou v pracovním poměru. Část informací požadovaných pod body 9 – 10 GŘC rozhodnutím ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 odmítlo žalobci poskytnout. Zbývající část informací požadovaných pod body 9 – 10 nepatřila do působnosti GŘC a dne 26.9.2008 bylo žalobci zasláno pod č.j. 2008/4161/20 oznámení o odložení této části jeho žádosti.

Rozhodnutím ze dne 3.10.2008, č.j. 2008/4126/20 Generální ředitelství cel žádost žalobce ze dne 16.9.2008 podle ust. § 8a zákona č. 106/1992 Sb., pro body 1 až 7 a podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., pro body 9 a 10 a podle ust. § 15 téhož zákona odmítlo. GŘC v odůvodnění rozhodnutí s poukazem na ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., uvedlo, že údaje požadované žalobcem pod body 1 až 7 jsou citlivým údajem ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Podle ust. § 13 a § 15 téhož zákona jsou správce a zpracovatel povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k nahodilému nebo neoprávněnému přístupu k osobním údajům, přičemž veškeré fyzické osoby, které přijdou do kontaktu s osobními údaji, jsou povinny zachovávat mlčenlivost. Požadovaná informace nemohla být žalobci poskytnuta, neboť se jedná o údaj chráněný zvláštním právním předpisem a žalobce není osobou, která je za stanovených podmínek oprávněna nahlížet do osobního spisu celníka podle § 202 odst. 5 a 6 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Otázka, zda příslušník celní správy byl či nebyl podroben vyšetření psychologa bezpečnostního sboru či jiného psychologa, podle GŘC natolik souvisí se samotnou osobnostní způsobilostí, že je jí nutno přiznat stejnou právní ochranu. Jakožto osobní údaje týkající se osobnostní způsobilosti k výkonu služby jsou podrobnosti týkající se psychologického vyšetření celníka, včetně informace o tom, zda toto vyšetření celník postoupil či nepostoupil, ve smyslu § 202 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru součástí jeho osobního spisu a i ve smyslu § 202 odst. 7 zákona o služebním poměru podléhají ochraně dle zvláštního předpisu. Nejenže je požadovaný údaj ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů citlivým údajem podléhajícím ochranným opatřením podle § 13 a § 15 téhož zákona směřujícím k zamezení neoprávněnému přístupu k němu či jeho zneužití, ale navíc jakožto součást osobního spisu podléhá ve smyslu ust. § 202 odst. 5 a 6 zákona o služebním poměru zvláštnímu omezení, pokud jde o vymezení osob, které s ním mohou být seznámeny. Žalobce žádnou ze zde uvedených osob oprávněných nahlížet do osobního spisu není.

K bodům 9 a 10 žalobcovy žádosti GŘC uvedlo, že nemá požadované informace k dispozici a nevede žádné evidence, ze kterých by mohly být požadované informace

poskytnuty. Vyhovět žalobci by znamenalo vytváření nových informací, což povinné subjekty podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., nejsou povinny. O správnosti tohoto výkladu dle GŘC svědčí i znění čl. 5 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne 17.11.2003, které bylo promítnuto do zákona č. 106/1999 Sb., zákonem č. 61/2006 Sb., doplněním ust. § 2 odst. 4, podle kterého subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty, aby vyhověly žádosti, ani poskytovat výtahy z dokumentů, pokud to představuje nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace. Vytvoření informací požadovaných žalobcem v bodech 9 a 10 by i s ohledem na jejich značný rozsah znamenalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace.

Dne 21.10.2008 obdržel žalovaný podání žalobce datované dnem 17.10.2008, označené jako „Podání – žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel." V tomto podání žalobce uvedl, že písemně požádal GŘC o poskytnutí informací o množství protiprávních rozhodnutí vydaných Generálním ředitelstvím cel a podřízenými celními ředitelstvími a celními úřady. Tato žádost byla specifikována pod body 9 a 10 žádosti, kterou GŘC obdrželo dne 19.9.2008. GŘC zaslalo žalobci přípis ze dne 26.9.2008, zn.: 2008/4161/20, nazvaný jako „Sdělení o odložení části žádosti o poskytnutí formace," ve kterém mu sděluje, že informace specifikované v bodech 9 a 10 jeho žádosti, týkající se protiprávních rozhodnutí celních úřadů a celních ředitelství, nemá k dispozici, neboť se netýkají rozhodovací činnosti GŘC a že žádost o informace v této části odložilo. Žalobce namítl, že odložení žádosti o informace ohledně protiprávních rozhodnutí vydaných celními úřady a celními ředitelstvími, specifikované v bodech 9 a 10 jeho písemné žádosti, je v rozporu s ust. čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS"), s ust. § 2 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád") a v přímém rozporu s ust. § 2 odst. 1, § 14 odst. 5 písm. c) a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Tvrzení, že GŘC není povinným subjektem a že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, není podle žalobce případné a aplikace ust. § 2 a § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., není v souladu se zákonem. GŘC není oprávněno žádost o informace týkající se protiprávních rozhodnutí celních ředitelství a celních úřadů odkládat s odůvodněním, že tyto se nevztahují k jeho působnosti. GŘC je povinno buďto požadované informace dle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., žadateli poskytnout, nebo žádost rozhodnutím dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., odmítnout. Z uvedených důvodů žalobce požádal žalovaného o poskytnutí ochrany proti nečinnosti Generálního ředitelství cel přijetím opatření, kterým bude GŘC přikázáno postupovat v případě nezákonně odložené žádosti o informace způsobem uvedeným v ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., nebo způsobem uvedeným v ust. § 15 odst. 1 téhož zákona.

Tvrzení, že požadované informace nemá Generální ředitelství cel k dispozici, označil žalobce v podání ze dne 17.10.2008 za výmluvu. Uvedl, že GŘC jakožto orgán nadřízený celním ředitelstvím a celním úřadům je povinným subjektem ve vztahu k požadovaným informacím. Z logiky věci je zřejmé, že pokud by GŘC nemělo k dispozici informace, o které jej žalobce požádal, pak by nemohlo vykonávat kompetence delegované na něj zákonem o celní správě. Generální ředitelství cel je subjektem, který prokazatelně zpracovává a prezentuje žalovanému, vládě i veřejnosti různé výroční zprávy o výsledcích celorepublikové činnosti celních orgánů. Pokud vykazuje statistické údaje o činnosti podřízených celních ředitelství a celních úřadů, pak musí pracovat i s informacemi, o kterých v přípise sp. zn. 2008/4161/20 tvrdí, že je nemá k dispozici.

Dne 22.10.2008 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí GŘC ze dne 3.10.2008, č.j. 2008/4126/20. Ve vztahu k argumentaci GŘC, že informace jím požadované v bodech 1

až 7 žádosti jsou informacemi o osobních údajích zaměstnanců celní správy, o nichž je GŘC povinno zachovávat mlčenlivost, v odvolání namítl, že tyto informace nemají charakter osobních údajů podléhajících restrikci ve smyslu ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Argument povinného subjektu, podle kterého nemůže požadované informace poskytnout proto, že jejich poskytnutím by porušil zákon o ochraně osobních údajů ve vztahu ke svým zaměstnancům, je dle žalobce v kontextu charakteru požadované informace nepřípadný a neakceptovatelný. Požadované informace nejsou informacemi týkajícími se projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob či osobními údaji. Žalobce poptával informaci o tom, zdali jmenovaní zaměstnanci GŘC, kteří se podílejí na výkonu veřejné moci svěřené jim zákonem o celní správě, splňují zákonem stanovené kritérium pro takovou činnost, resp. pro službu v bezpečnostním sboru, a to kritérium osobnostní způsobilosti, stanovené explicitně zákonem o služebním poměru. Žalobce přisvědčil žalovanému v tom, že otázka, zda příslušník celní správy byl či nebyl podroben vyšetření psychologa bezpečnostního sboru či jiného psychologa za účelem ověření splnění kritérií pro jeho službu, se samotnou osobnostní způsobilostí souvisí natolik, že předurčuje legitimitu činnosti celníka v rámci bezpečnostního sboru. Za neakceptovatelné nicméně označil tvrzení GŘC, že popsaná souvislost předurčuje požadovaným informacím přiznání právní ochrany ve smyslu ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., resp. čl. 10 LZPS, ze kterého právní institut ust. § 8a zák. č. 106/1999 Sb. vychází. Žalobce uvedl, že zákon o služebním poměru prostřednictvím ust. 13 odst. 1 písm. e) a § 15 odst. 2 a 3 explicitně stanoví kritéria, jež musejí být splněna, aby konkrétnímu občanu mohla být svěřena pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech ostatních občanů. Jestliže je někdo ze své vlastní vůle příslušníkem bezpečnostního sboru, a tím i součástí státní výkonné moci, je povinen strpět, že v zákonem stanovených mantinelech může být podrobován veřejné kontrole. Veřejnou kontrolou je třeba rozumět i to, že občané, resp. podnikatelská veřejnost, mají právo vědět, zda ti, kteří o nich rozhodují, pro to splňují zákonem stanovené podmínky. Celní správa ČR je ve smyslu ust. § 1 odst. 7 zákona o celní správě bezpečnostním sborem. Z dikce ust. § 1 odst. 9 zákona o celní správě a z dikce ust. § 13 odst. 1 písm. e) a 15 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru je zřejmé, že osobnostní způsobilost je explicitní zákonnou podmínkou pro službu v celní správě a že splnění této podmínky ověřuje psycholog bezpečnostního sboru.

Žalobce požadoval informace, na které bylo možno odpovědět jediným slovem - ano či ne. Charakter požadovaných informací neumožňuje aplikaci ust. § 8a zák. č. 106/1999 Sb., a povinný subjekt je povinen tyto informace transparentně a pravdivě poskytnout. GŘC odmítnutím žádosti zneužilo zákonné omezení v ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., jež účelově a nepřípustně dezinterpretovalo. Poskytnutím požadovaných informací by v žádném případě nemohlo dojít k porušení práv dotčených celníků na ochranu jejich osobnosti, jež jsou zaručena ustanovením čl. 10 LZPS, ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ani příslušných ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, respektive občanského zákoníku. Ust. § 202 zákona o služebním poměru upravuje toliko zákonný způsob, jakým je bezpečnostní sbor povinen zpracovávat osobní údaje svých příslušníků, přičemž poskytnutí informace o tom, zda u jmenovaných celníků byla ověřována jejich osobnostní způsobilost ke službě v bezpečnostním sboru psychologem, nemůže nikterak ohrozit jejich práva k ochraně osobnosti, jejichž ochrana je subsumována v ust. § 13 a ust. § 15 zákona o ochraně osobních údajů. Jmenovaní celníci nevystupují ve službě v utajení, v souvislosti s jejich službou jsou identifikovatelní a takto také žalobci známí. Z uvedených důvodů nepřichází v úvahu ani aplikace ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Požadované informace nejsou ani citlivými osobními údaji ve smyslu ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů a svým charakterem nejsou osobním údajem, jež by požíval ochrany zákonných ustanovení, na něž se povinný subjekt v napadeném rozhodnutí odvolává v souvislosti s právem na ochranu

osobnosti. Proto je nepřípadný též odkaz GŘC na ust. § 4 písm. b), § 13 a § 15 zákona o ochraně osobních údajů a na ust. § 202 zákona o služebním poměru.

Žalobce dále v odvolání namítl, že nepožadoval poskytnutí informací o konkrétních osobních údajích z případně provedených psychologických testů jmenovaných celníků, jako např. údaje o zdravotním stavu, o zálibách, o počtu sexuálních partnerů, jež samy o sobě bezpochyby do kategorie osobnostních práv spadají. V projednávaném případě se nejedná o vzájemný konflikt práv, zaručených na jedné straně čl. 10 a na druhé straně čl. 17 LZPS, neboť žadatel poptává informaci o tom, zda jmenovaní celníci splňovali zákonem stanovené kritérium pro službu v bezpečnostním sboru. Není sporu o tom, že požadované informace se týkají výkonu veřejné správy a že povinný subjekt je má k dispozici. Odvoláním napadené rozhodnutí je dle žalobce taktéž v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. s rozhodnutím zn. 5 As 28/2007-89 ze dne 17.1.2008.

Také tvrzení povinného subjektu ohledně informací specifikovaných v bodech 9 a 10 žádosti označil žalobce v odvolání za nepřípadná a nepravdivá. Odkaz na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., resp. na ust. čl. 5 odst. 1 Směrnice Rady č. 2003/98/ES není podle něj relevantní. Nelze akceptovat tvrzení povinného subjektu, že poskytnutí informací o protiprávních rozhodnutích celních orgánů (v členění podle kritérií uvedených v žádosti) by znamenalo vytváření tzv. nových informací, respektive vytváření, úpravu dokumentů či výtah z dokumentů, které by mělo představovat nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace. Argumentaci povinného subjektu považuje žalobce za absurdní. Instituty čl. 5 odst. 1 Směrnice 2003/98/ES a ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., vzhledem k svému smyslu na odmítnutí požadovaných informací nedopadají. Užití čl. 5 odst. 1 směrnice 2003/98/ES je irelevantní, vzhledem k účelu směrnice. V čl. 1 směrnice 2003/98/ES je uvedeno, že tato stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení. K tomu žalobce poukázal na ust. čl. 2 bod 4 Směrnice 2003/98/ES. Pokud by měla platit argumentace, že by bylo poptávané informace třeba nejprve vytvořit, pak by to z logiky věci znamenalo, že GŘC nemá k dispozici údaje, jejichž existencí je podmíněna jeho elementární činnost, která je mu uložena zákonem o celní správě. Zcela konkrétně se zde jedná o ust. § 3 odst. 4 písm. a), b), c), f), g), h), j), 1), odst. 5 písm. e), dále odst. 6 písm. a), f), g), h) zákona o celní správě. GŘC bylo zřízeno jako správní úřad pro oblast celnictví s celostátní působností. Pokud by mělo požadované informace teprve vytvářet jakožto nové, znamenalo by to, že v celní správě neexistuje zpětná vazba, nezbytná pro účinnou činnost, uloženou povinnému subjektu výše citovanými ustanoveními zákona o celní správě. GŘC musí mít k dispozici informace o počtu a charakteru protiprávních rozhodnutí, které samo vydalo, i protiprávních rozhodnutí, které vydala jemu podřízená celní ředitelství a celní úřady.

Rozhodnutím ze dne 4.11.2008 (na rozhodnutí je uvedeno nesprávné datum 4.10.2008) č.j. 10/89 832/2008/3118 IK žalovaný rozhodl ve věci žalobcova „Podání – žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel“ ze dne 17.10.2008 dle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., takto: „Podání – žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel“ účastníka řízení TABAKO CZ, spol. s r.o., Příkop 4, IBC, 602 00 Brno, CZ26218615 ze dne 17.10.2008 se zamítá a rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost žalobce je pro něj zmatečná, proto rozhodoval ve smyslu obsahu jejího podání. Z doložené dokumentace je zřejmé, že dne 29.9.2008 Generální ředitelství cel vydalo rozhodnutí pod sp.zn.: 2008/4126, kterým odmítá splnění části žádosti žalobce v bodech 9 a 10 podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., protože vyhovění žádosti žalobce

by znamenalo vytváření informací nových, což povinné subjekty nejsou povinny podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. O správnosti tohoto výkladu mimo jiné svědčí i znění čl. 5 odst. 1 Směrnice č. 2003/98/ES, které bylo promítnuto do zákona č. 106/1999 Sb., doplněním ust. § 2 odst. 4, podle kterého subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty, aby vyhověly žádosti, ani poskytovat výtahy z dokumentů, pokud to představuje nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace. Vytvoření informací žalobcem požadovaných v bodech 9 a 10 by i s ohledem na jejich značný rozsah znamenalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace. Z uvedeného důvodu žalovaný potvrdil správnost vydaného rozhodnutí Generálního ředitelství cel. Žalovaný dále uvedl, že uplatnění institutu podání pro „ochranu před nečinností" Generálním ředitelstvím cel není možno považovat za důvodné. Z obsahu institutu je zřejmé, že tento se vztahuje pouze na nevydání rozhodnutí ve lhůtě stanovené zákonem. Tato však byla dodržena a ve věci bylo meritorně rozhodnuto. Proto i v tomto bodě není možné považovat podání za řádně odůvodněné.

Rozhodnutím ze dne 18.11.2008, č.j.: 25/94 078/2008-253 žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný obecně uvedl, že právo na informace je ve smyslu čl. 17 LZPS právo politické, nelze je chápat jako neomezené právo na uspokojení osobní zvědavosti či zvídavosti. Je to právo na informaci v politickém smyslu, a to na takovou informaci, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby prakticky v dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti a v blízkém okolí. V tomto smyslu je právo zákonodárcem dál implementováno do právních norem nižší právní síly, jako např. do zákona č. 106/1999 Sb., či do zákona o ochraně osobních údajů. Pokud žalobce žádal o podání informací, které jsou, jak sám uvádí v žádosti, personálním odborem vedeny ve správě a evidenci dokladů jako údaje související s personáliemi všech celníků služebně zařazených u útvaru v působnosti GŘC, včetně těch, o nichž požaduje ust. § 5 zákona o ochraně osobních údajů tyto informace shromažďovat pouze pro stanovený účel zákona o služebním poměru, je požadovaná informace v rozporu s daným zákonným předpokladem a nelze jí úspěšně uplatnit. To platí tím spíše odůvodňuje-li žalobce svojí žádost zcela irelevantním vysvětlením, že podnikatelská veřejnost má právo vědět, zdali ti, kteří o nich rozhodují, splňují zákonem stanovené podmínky. Z obecného povědomí musí být žalobci známo, že ten, kdo rozhoduje a je subjektem práv, povinností a odpovědnosti za akty rozhodnutí či jiné plnění povinností vůči veřejnosti nebo účastníkům správního nebo daňového řízení, nejsou fyzické osoby ve služebním poměru bezpečnostních sborů, ale samotné věcně a místně příslušné celní instituce ve smyslu příslušných zákonů. Z uvedeného důvodu není možné považovat danou žádost za dostatečně odůvodněnou. K další části odvolání, vztahující se k bodům 9 a 10 žádosti, pak žalovaný uvedl, že ve věci již vydal rozhodnutí ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008, které téhož dne odeslal žalobci. Podávání jakýchkoliv dalších vysvětlení proto žalovaný považuje za irelevantní.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2008, č.j.: 25/94 078/2008-253 a jemu předcházejícího rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3.10.2008, č.j. 2008/4126/20 a uložení povinnosti Generálnímu ředitelství cel poskytnout žalobci informace požadované v bodech 1 až 7 a 9 až 10 jeho žádosti ze dne 16.9.2008. Zároveň navrhl, aby soud vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK. V žalobě předně namítl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2008, č.j.: 25/94 078/2008-253 (dále též jen „napadené rozhodnutí") a jemu předcházející rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3.10.2008, č.j. 2008/4126/20 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně") byla vydána

v přímém rozporu s čl. 2 a čl. 17 LZPS a v přímém rozporu s ust. § 2 správního řádu. Podle žalobce nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, které požadoval pod body 1 až 7 a 9 až 10. Uvedená rozhodnutí tak v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., zasahují do subjektivní právní sféry žalobce tím, že mu odpírají právo obdržet informace o osobnostní způsobilosti činitelů veřejné správy vykonávat službu v bezpečnostním sboru.

Odkaz žalovaného na ust. § 5 zákona o ochraně osobních údajů je dle názoru žalobce v daném kontextu zcela nepřípadný, neboť na jím požadované informace o osobnostní způsobilosti jmenovaných celníků ke službě v bezpečnostním sboru nelze pohlížet jako na osobní údaje spadající do kategorie osobnostních práv, chráněných zákonem o ochraně osobních údajů. Obdobně tvrzení, že vůči veřejnosti v rámci veřejné správy nerozhodují fyzické osoby ve služebním poměru, nýbrž instituce, považuje žalobce v kontextu dané věci za zcela irelevantní a liché. Žalovaný touto argumentací předestírá stav anonymity při rozhodování, kdy podle něj rozhodují instituce a nikoliv lidé. Správní úřady však nejednají samy o sobě, nýbrž prostřednictvím svých zaměstnanců. Žalobce dále namítl, že žalovaný v postavení odvolacího orgánu v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu odvolacích námitek.

Pokud jde o další věcnou argumentaci, žalobce doslova zopakoval svá tvrzení obsažená v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Pokud jde o odmítnutí poskytnutí informací specifikovaných pod body 9 a 10 jeho žádosti, žalobce poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na své předchozí rozhodnutí ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK a žádnou další argumentaci nepřednáší. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK žalobce vzhledem k obsahu jeho výroku a odůvodnění považuje za nicotné ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu, neboť je u něj absence právní kontinuity. Žalovaný výrokem tohoto rozhodnutí s odkazem na ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., zamítá podání žalobce ze dne 17.10.2008 a „potvrzuje rozhodnutí“ Generálního ředitelství cel, které však není rozhodnutím ve správním řízení. Z odůvodnění je pak zřejmé, že žalovaný přisuzuje písemnosti Generálního ředitelství cel ze dne 26.9. 2008, č.j.: 2008/4161/20 statut rozhodnutí, které svým rozhodnutím potvrzuje. Z obsahu a charakteru písemnosti GŘC ze dne 26.9.2008, č.j.: 2008/4161/20 je však zřejmé, že se nejedná o rozhodnutí ve správním řízení s náležitostmi dle ust. § 68, resp. § 69 správního řádu. Nejde o akt vzešlý z činnosti správního orgánu, která je charakterizována ustanovením § 9 správního řádu. Jestliže tedy písemnost GŘC ze dne 26.9. 2008, č.j. 2008/4161/20 není rozhodnutím, pak o této písemnosti nemohlo být žalovaným rozhodnuto v odvolacím řízení jakožto o rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK proto nemá žádných právních účinků, neboť neexistoval právní titul k jeho vydání, a je nulitní.

Ve vztahu k neposkytnutí informací požadovaných v bodech 9 až 10 jeho žádosti žalobce namítl, že GŘC je v předmětné věci povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a aplikace ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., pro odmítnutí poskytnout požadované informace není případná. GŘC disponuje požadovanými informacemi, aniž by je muselo nově vytvářet. K věcné argumentaci v rámci této žalobní námitky žalobce opět doslova zopakoval svá odvolací tvrzení. K prokázání nepravdivosti tvrzení správního orgánu žalobce navrhl provedení důkazu vnitřním pokynem č.: 20/2008, schváleným dne 1.4. 2008 a vyhlášeným ve Věstníku Celní správy č. 13/2008 pod

č.j. 2008/1233/30 a odkázal na ust. čl. 1, čl. 2 písm. a), b), e) tohoto pokynu, z nichž je dle jeho názoru zřejmé, že GŘC žalobcem požadované informace shromažďuje a eviduje.

V podání ze dne 2.3.2009 žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008, č.j. 10/89 832/2008/3118 IK považoval za reakci na jeho podání ze dne 17.10.2008, kterým se u žalovaného domáhal ochrany před nečinností GŘC, a to v reakci na sdělení GŘC ze dne 26.9.2008 o odložení části žádosti. Toto rozhodnutí žalovaného je zřejmě chybně datováno, neboť je na něm chybně uvedeno datum 4.10.2008 místo 4.11.2008. Pokud je uvedené rozhodnutí rozhodnutím o části žalobcova odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce navrhl, aby bylo taktéž zrušeno pro nezákonnost, a nikoliv prohlášeno za nicotné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce jedná účelově. Z formy a obsahu jednotlivých podání žalobce je zřejmé, že se orientuje v příslušných ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb., a správního řádu a „používá konkrétních institutů plnění," což dokládá jak jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 16.9.2008, tak i „Podání - žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství" ze dne 17.10.2008 a podané odvolání. Na základě těchto skutečností, ve smyslu obsahu „Podání - žádosti o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel" v souladu s ust. § 37 odst. 1 správního řádu žalovaný rozhodnutí zpochybňované žalobcem vyřídil. Standardními postupy si nechal k tomuto podání zaslat informace s dokumentací Generálního ředitelství cel v uvedené věci a z nich zjistil, že žalobci bylo v uvedené věci vydáno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 29.9.2008 (správně ze dne 3.10.2008) č.j.: 2008/4126/20. V závěru výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno, že se podání podle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., pro body 1 až 7 a podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., pro body 9 a 10 a podle ust. § 15 tohoto zákona odmítá.

Pokud tedy žalovaný obdržel od žalobce dne 21.10.2008 „Podání - žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel", v němž žalobce využil námitku k přijetí opatření nadřízeným orgánem proti nečinnosti GŘC ve smyslu § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 80 odst. 2 správního řádu, vyhodnotil žalovaný dané podání jako zcela zmatečné, účelové či irelevantní. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že GŘC vydalo rozhodnutí č.j. 2008/4126/20 ze dne 29.9.2008, které doručilo žalobci dne 3.10.2008. Ve výroku rozhodnutí odmítlo vydat požadované informace dle bodů 1 až 7 a 9 až 10 žádosti pro rozpor se zákonem. Své rozhodnutí řádně odůvodnilo a doručilo žalobci v zákonné lhůtě. Proto „Podání - žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel" považoval žalovaný za zcela irelevantní.

Pokud, jak v současnosti žalovaný zjistil, žalobce nenamítal v „Podání - žádosti o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel" nečinnost proti vydanému rozhodnutí GŘC ze dne 29.9.2008, č.j. 2008/4126/20, ale nečinnost proti „Sdělení o odložení části žádosti o poskytnutí informace" ze dne 26.9.2008, tak toto je rovněž irelevantní. Z dokladů je zřejmé, že GŘC v rozhodnutí ze dne 29.9.2008, č.j. 2008/4126/20 informace označené pod body 9 a 10 odmítlo poskytnout zejména pro zřejmou nepřiměřenost zatížení povinného. Pokud GŘC samostatným úkonem věc v další části formálně odložilo pro jejich věcnou nepříslušnost, toto dle žalovaného nic nemění na podstatě rozhodnutí GŘC o odmítnutí žádosti v bodech 9 a 10, vydaného dne 29.9.2008 pod č.j. 2008/4126/20 Tato část formálního odložení věci nebyla pro žalovaného předmětem přezkoumání o nečinnosti podřízeného státního orgánu. Námitku atrakce žalovaný stále považuje za účelovou a irelevantní. Za

bezpředmětnou a irelevantní považoval i námitku na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008, č.j. 10/89 832/2008/3118 IK a totéž platí i pro návrh na vyslovení nicotnosti či nicotnosti vydaného rozhodnutí GŘC ze dne 29.9.2008, č.j. 2008/4126/20.

Pokud jde o věcnou stránku, rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací požadovaných pod body 9 a 10 bylo podle žalovaného zcela legální. Žalobce je znalý zákona č. 106/1999 Sb., a obsah jeho žádosti se příčí logice věci, když na jedné straně požaduje vážně míněným úkonem podání uvedených informací a na straně druhé sám v žádosti vysvětluje, že tyto informace nejsou obsaženy ve výročních zprávách o činnosti celní správy, a tedy lze dovodit, že „nemohou naplňovat oprávněnost vyhovění žádosti pro jejich zřejmou nepřiměřenost zatížení povinného.“ Zejména z těchto důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho rozhodnutí ze dne 4.11.2008, č.j. 10/89 832/2008/3118 IK.

K návrhu žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 18.11.2008 žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v bodech 1 až 7 žádosti se nejedná o poskytnutí informace ve smyslu deklarovaném v čl. 17 odst. 4 LZPS, tedy o poskytnutí informace o činnosti státního orgánu, ale o zřejmou účelovost, zvědavost a zvídavost žalobce s cílem zjistit soukromé údaje u konkrétních osob, které jsou či byly zařazeny v evidencích o služebním poměru celníků a které požívají ochrany pokud ne z přednostního postavení v pořadí jednotlivých článků nejvyššího pramene práva, čl. 10 odst. 3 LZPS, tak z pramene práva stejné právní síly. Čl. 10 LZPS chrání lidskou důstojnost člověka, jeho osobní čest, dobrou pověst, jméno a soukromí a toto právo nemůže být potlačováno uplatňováním jiného práva garantovaného LZPS. Žalovaný dále v celém rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neztotožňuje se s názorem žalobce, že by fyzická osoba - celník, vedený ze zákona v evidencích o služebním poměru k celní správě, který plní povinnosti a práva nikoliv ze své vůle, ale na základě výkonu činnosti státního orgánu, měl nést odpovědnost za tento orgán vůči veřejnosti a že by státní orgán mohl podávat veřejnosti informace o tom, zda celník, jež byl přijat do služebního poměru, splnil či nesplnil zákonné předpoklady podle tohoto speciálního zákona. Takto zveřejněná informace by porušovala čl. 10 odst. 3 LZPS. Dle žalovaného je zřejmé, že takováto informace nemá charakter politické informace, ale informace soukromoprávní, týkající se naplnění podmínek uzavření služebního poměru s celní správou. Žalovaný si neumí představit, jak by tato informace mohla ovlivnit politickou soutěž. Při takovémto extenzívním výkladu práva na svobodný přístup k informacím si žalovaný rovněž neumí představit případ, že by žalobce požadoval obdobnou informaci po všech zaměstnancích státních orgánů, po fyzických osobách, které jsou ve služebním či jiném obdobném poměru a realizují výkon činnosti státních orgánů či po jiných orgánech výkonné moci. Žalobce nerozlišuje funkce či postavení osob jmenovaných či volených k zastupování státních orgánů, právnických, fyzických osob, územních orgánů, politických seskupení nebo jiných institucí, do jejichž výkonu činnosti spadá povinnost podávat veřejnosti politické informace dle čl. 17 odst. 4 LZPS, ale zařazuje do této kategorie osob veškeré osoby, které aplikují výkon těchto státních orgánů, přestože tyto osoby mají zcela jiné postavení, jiná práva, jiné povinnosti a odpovědnost za své jednání a řídí se speciálními zákony, na rozdíl od osob, jež tyto funkce či postavení mají.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že podání označené jako „Podání – žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel“ ze dne 17.10.2008 nečinil účelově. Zmatek v této věci zapříčinilo nejdříve GŘC a posléze žalovaný. GŘC tím, že informace požadované v bodech 9 a 10 žádosti, v rozhodnutí ze dne 3.10.2008, č.j.: 2008/4126/20 odmítlo poskytnout a současně v písemnosti ze dne 26.9.2008, č.j.: 2008/4161/20 žádost o poskytnutí těchto informací odložilo. GŘC tak jednalo zmatečně.

Odložení žádosti o informace a odmítnutí poskytnout informace je ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., odlišný procesní postup který nelze vzájemně zaměňovat. Žalovaný pak chybně datoval své rozhodnutí. Žalobce zřejmě pochybil, když současně vyhotovil a odeslal odvolání proti rozhodnutí GŘC č.j.: 2008/4126/20 a podání k ochraně před nečinností v reakci na písemnost GŘC ze dne 26.9.2008, č.j.: 2008/4161/20. Tvrzení žalovaného o účelovosti tohoto podání v kontextu věci tak není pravdivé a korektní.

Ve vztahu k informacím požadovaným v bodech 9 a 10 žádosti žalobce uvedl, že argumentace celních orgánů ohledně čl. 5 odst. 1 Směrnice č. 2003/98/ES a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., není případná. Tvrzení, že povinný subjekt nemůže požadované informace poskytnout bez nepřiměřeného úsilí nepřekračujícího jednoduchou operaci, není relevantní a pravdivé. Nelze přijmout ani závěr, že povinný subjekt nemá požadované informace k dispozici a že k jejich poskytnutí by tyto informace musel nově vytvářet. Směrnice č. 2003/98/ES na tento případ nedopadá, jak vyplývá již z názvu této směrnice a z její preambule. Tvrzení celních orgánů, že by poskytnutí požadovaných informací představovalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace, považuje žalobce za nepřípadné. Poukázal na to, že celní úřady každý měsíc zasílají nadřízenému celnímu ředitelství úplná hlášení o rozhodnutích, kterými byla doměřena daň, clo či uložena pokuta. Pokud je příslušné rozhodnutí zrušeno (ať již soudem či v rámci řádného nebo mimořádného opravného prostředku), nutně se s takto vzniklým stavem musí dál pracovat. Celní úřady a celní ředitelství tedy z povahy věci musejí s informacemi, jež žalobce žádal, pravidelně a pečlivě pracovat. Tvrzení celních orgánů obsažená v jejich rozhodnutí jsou proto absurdní, neboť kdyby mělo platit, že by požadované informace musely být nově vytvořeny, pak by to znamenalo, že celní orgány neregistrují kontinuálně situace, kdy dojde ke zrušení jimi vydaných rozhodnutí. V celní správě existuje elektronický systém nazvaný „Sdružená podpora rozhodování“. Součástí tohoto sytému je elektronický systém nazvaný „Tax Test“, jehož aplikace celními orgány je upravena vnitřním pokynem Generálního ředitelství cel č. 20/2008. Tento vnitřní pokyn má ve smyslu čl. 9 organizačního řádu celní správy charakter závazného, vnitřního normativního aktu řízení. Pokud je tedy systém „Tax Test“ funkční a celní orgány s ním pracují, pak neobstojí tvrzení, že žalobcem požadované informace by musely být nově vytvořeny. K tomu žalobce opětovně navrhl, aby byl proveden důkaz vnitřním pokynem č. 20/2008.

Ve vztahu k informacím požadovaným v bodech 1 až 7 žádosti žalobce v replice poznamenal, že žalovaný interpretuje po svém čl. 17 LZPS tak, že jej lze uplatnit toliko na poskytnutí politických informací pro účel ochrany svobodné soutěže politických sil v demokratické společnosti. Tato argumentace je ale zcela nepřípadná. Informace požadované v bodech 1 až 7 žalobcovy žádosti nemají charakter osobních údajů, na jejichž ochranu dopadá ust. § 13 a § 15 zákona o ochraně osobních údajů, resp. ust. § 202 zákona o služebním poměru. Nejedná se o citlivé osobní údaje ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, ani o osobní údaje ve smyslu ust. § 4 písm. a) tohoto zákona. Jestliže je občan ve služebním poměru k České republice a má statut příslušníka bezpečnostního sboru, je tomu tak z jeho svobodné vůle. Pak se ovšem musí podrobit testu nezbytnému k tomu, aby mohl být příslušníkem bezpečnostního sboru. Tím je zákonem stanovený způsob ověření, zda splňuje zákonem nastavená kritéria pro službu v bezpečnostním sboru. Jedním z těchto kritérií je i ověření osobnostní způsobilosti psychologem bezpečnostního sboru. Aby byl občan osobnostně způsobilý, musí u něj být podle závěrů psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby. Potřebné osobnostní charakteristiky jsou pak stanoveny vyhláškou č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 487/2004 Sb.“). Žalobce zopakoval, že po povinném subjektu nepožadoval sdělení konkrétních informací z průběhu, resp. výsledku psychodiagnostického vyšetření, pokud takové vůbec bylo u dotčených celníků provedeno. Požadoval pouze informaci, zdali u jmenovaných celníků byla zkoumána osobnostní, resp. duševní způsobilost, či nikoliv. Nežádal informace takového charakteru, které by vypovídaly o osobních údajích dotčených celníků a jako takové by podléhaly ochraně jejich osobnostních práv dle čl. 10 LZPS, jako např. údaje o zdravotním stavu, o soukromém životě, náboženském vyznání atd. Požadoval toliko informaci o tom, zdali u dotčených celníků bylo ověřováno splnění podmínky stanovené zákonem pro jejich službu u bezpečnostního sboru. Žalobce má za to, že ten, kdo si osobuje právo rozhodovat z pozice příslušníka bezpečnostního sboru o právech a povinnostech ostatních občanů, není oprávněn zamlčovat veřejnosti informaci o tom, zda prošel testem splnění zákonem stanovených podmínek pro službu v bezpečnostním sboru výmluvami na ochranu svých osobnostních práv. Žádost žalobce tak lze označit za přípustnou společenskou kontrolu celníků ze strany občanské veřejnosti. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, konkrétně na § 2, § 8, § 9, § 10 a § 11 tohoto zákona a dodal, že v porovnání s povinností veřejného funkcionáře přiznávat své závazky či majetek nemůže argumentace žalovaného o nutnosti ochrany osobnostních práv dotčených celníků v napadeném rozhodnutí obstát.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle článku 17 odst. 5 LZPS státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Podle článku 10 odst. 3 LZPS každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.

Podle § 14 odst. 5 písm. c/ zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě

o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.

Podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Podle § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se citlivým údajem rozumí osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Podle § 13 odst. 1 písm. e/ zákona o služebním poměru do služebního poměru může být přijat státní občan České republiky (dále jen "občan"), který je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý k výkonu služby,

Podle § 15 odst. 2 zákona o služebním poměru osobnostní způsobilost občana posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat občan návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.

Podle § 15 odst. 3 zákona o služebním poměru za osobnostně způsobilého se považuje občan, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru.

Podle § 15 odst. 7 zákona o služebním poměru Ministerstvo (vnitra) v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami stanoví vyhláškou osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, důvody zjišťování osobnostní způsobilosti, postup při zjišťování osobnostní způsobilosti, náležitosti závěru psychologa bezpečnostního sboru a postup při přezkumném řízení.

Podle § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je

a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
b) emočně stabilní,
c) psychosociálně vyzrálý,

d) odolný vůči psychické zátěži,
e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami,
f) bez nedostačivosti v oblasti volních procesů,
g) bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů,
h) bez nedostačivosti v oblasti autoregulace,
i) bez znaků nežádoucí agresivity a
j) bez psychopatologické symptomatiky.

Podle § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., důvodem zjišťování osobnostní způsobilosti je
a) přijetí do služebního poměru,
b) ustanovení příslušníka na služební místo v rámci bezpečnostního sboru, pro které je toto zjišťování stanoveno jako jiný zvláštní požadavek,
c) domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru,
d) domněnka, že příslušník je dočasně nebo trvale osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti, nebo
e) stanovení příslušníka jiného bezpečnostního sboru na volné služební místo.

Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., psycholog bezpečnostního sboru (dále jen "psycholog") zjišťuje osobnostní způsobilost občana nebo příslušníka (dále jen "posuzovaná osoba") na základě písemné žádosti (dále jen "žádost").

Podle § 3 odst. 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o zjišťování osobnostní způsobilosti žádá služební funkcionář. Lékař zařízení závodní preventivní péče žádá o zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) prostřednictvím služebního funkcionáře. Z téhož důvodu může žádat o zjišťování své osobnostní způsobilosti příslušník.

Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

Podle § 76 odst. 2 s.ř.s.zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Soud o věci uvážil takto:

Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK je skutečně nicotným správním aktem. Nicotnost označuje stav, kdy správní akt vydaný správním orgánem není v důsledku zásadní vady vůbec správním aktem, ale je paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Jinak řečeno, nicotný (nulitní) správní akt nikoho právně nezavazuje. Důvody nicotnosti definuje správní řád v ust. § 77. Podle tohoto ustanovení je rozhodnutí nicotné, jestliže správní orgán nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, dále jestliže trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo trpí jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

V souzené věci žalovaný rozhodnutím ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK rozhodl ve věci žalobcova „*Podání – žádosti o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel*“ ze dne 17.10.2008 podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tak, že „*Podání – žádost o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel*“ se zamítá a rozhodnutí se potvrzuje. Z obsahu žalobcova „*Podání – žádosti o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel*“ ze dne 17.10.2008 je nade vší pochybnost zřejmé, že se nejedná o odvolání proti rozhodnutí GŘC ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací, ale o reakci na sdělení GŘC ze dne 26.9.2008, zn.: 2008/4161/20, jímž byla část žádosti žalobce o poskytnutí informace podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., odložena. Žalobce ve svém „*Podání – žádosti o ochranu před nečinností Generálního ředitelství cel*“ ze dne 17.10.2008 toto sdělení GŘC nejen přesně označuje, ale též výslovně polemizuje se závěry, které GŘC v tomto sdělení uvedlo. Za této situace bylo na žalovaném, aby žalobcovo podání ze dne 17.10.2008 posoudil podle jeho obsahu, a to i s přihlédnutím k možnostem opravných prostředků, které zákon č. 106/1999 Sb., umožňuje uplatnit žadateli o informace v řízení o jeho žádosti. V případě odložení žádosti z důvodu, že požadované informace se nevztahují k působnosti správního orgánu, je podle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., takovým opravným prostředkem *stížnost* na postup při vyřizování žádosti o informace (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, č.j.: 6 Ans 7/2011 – 94). Ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., které žalovaný uvádí ve výrokové části rozhodnutí ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK, však upravuje řízení o *odvolání*, které lze podle prvého odstavce téhož ustanovení podat pouze proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, tedy proti rozhodnutí vydanému podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. Sdělení GŘC ze 26.9.2008, zn.: 2008/4161/20, které bylo vydáno podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., je podle formálního označení i podle jeho obsahu nepochybně sdělením o odložení části žalobcovy žádosti o poskytnutí informace, nikoliv rozhodnutím o odmítnutí žádosti.

Z toho vyplývá, že žalovaný v režimu odvolacího řízení rozhodoval o podání žadatele, *které však žádným odvoláním nebylo*. Odvoláním je zcela jiné podání žalobce, které nese datum 20.10.2008 a které výslovně směřuje proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20 o odmítnutí jeho žádosti. Výroková část rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK je navíc stižena další zásadní vadou, neboť z ní nelze (ani ve spojení s údaji uvedenými v záhlaví rozhodnutí) zjistit, jaké rozhodnutí bylo vlastně žalovaným potvrzeno. Tyto vady mají za následek zmatečnost a vnitřní rozpornost rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2008 č.j. 10/89 832/2008/3118 IK, která je takového rázu, že toto rozhodnutí činí nicotným. Soud proto podle § 76 odst. 2 s.ř.s v prvém výroku tohoto rozsudku vyslovil nicotnost uvedeného rozhodnutí.

Při přezkumu zákonnosti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 18.11.2008 č.j. 25/94 078/2008-253 dospěl soud k odlišným závěrům, pokud jde o informace specifikované pod body 1 – 7 žalobcovy žádosti na straně jedné a informace specifikované pod body 9 a 10 této žádosti na straně druhé. Co se týče informací požadovaných žalobcem pod body 1 – 7 jeho žádosti ze dne 16.9.2008, tj. informací o tom, zda u konkrétně jmenovaných celníků byla za dobu trvání jejich služebního poměru k celní správě do data 31.12.2007 ověřována psychologem bezpečnostního sboru či jiným psychologem jejich duševní, respektive osobnostní způsobilost ke službě u celní správy, dle náhledu soudu nebyly splněny podmínky pro odmítnutí této části žádosti podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., a tyto informace měly být žalobci povinným subjektem poskytnuty.

Nelze souhlasit s argumentací správních orgánů obou stupňů, že informace o tom, zda příslušník celní správy byl či nebyl podroben vyšetření psychologa za účelem posouzení jeho osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru, je osobním údajem, či dokonce citlivým osobním údajem, jehož poskytnutí žalobci vylučuje ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení se zákonem o ochraně osobních údajů. Osobnostní způsobilost příslušníka celní správy k výkonu služby v bezpečnostním sboru je podle ust. § 15 zákona o služebním poměru nezbytnou podmínkou pro to, aby daný jedinec mohl vůbec vykonávat službu. V tomto smyslu je žádost žalobce o poskytnutí informací specifikovaných pod body 1 – 7 žádosti dotazem na to, zda u uvedených celníků byla zákonem stanoveným postupem ověřována tato podmínka výkonu služby. Soud považuje za podstatné, že žalobce se nedomáhá poskytnutí informací v podobě jednotlivých osobních údajů sdělených celníkem psychologovi v průběhu vyšetření, ani závěrů psychologa o jednotlivých osobnostních charakteristikách toho kterého celníka, které jsou ve smyslu § 1 písm. a) – j) vyhlášky č. 487/2004 Sb., předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Jak v případě kladné, tak i v případě záporné odpovědi na otázku, zda u jmenovaných celníků byla psychologem ověřována jejich duševní, respektive osobnostní způsobilost ke službě u celní správy, se žalobce žádné údaje o osobnostních rysech celníků či jiné údaje týkající se jejich osobnosti a zdravotního (duševního) stavu ani dozvědět nemůže. V případě kladné odpovědi obdrží pouze informaci, že došlo k naplnění některého z důvodů pro zjišťování osobnostní způsobilosti uvedeného v § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., a to bez jakékoliv bližší specifikace a v případě negativní odpovědi zjistí pouze to, že žádný z důvodů uvedených v § 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., u těchto osob nenastal.

Žalobcem požadované informace o tom, zda jmenovaní příslušníci celní správy byli či nebyli podrobeni vyšetření psychologa za účelem posouzení jejich osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru, jsou tak výlučně informacemi o zjišťování splnění jedné *veřejnoprávní* podmínky pro výkon služby v celní správě, nikoliv informacemi, které by se týkaly osobnosti konkrétního celníka, jeho projevů osobní povahy, soukromí či osobních

údajů. Poskytnutím takové informace žadateli nemohou být práva jmenovaných celníků na ochranu jejich osobnosti nijak dotčena.

Soud obecně přisvědčuje žalobci, že veřejnost má právo vědět, zda jednotliví příslušníci splňují podmínky, které zákon stanoví pro výkon služby u daného bezpečnostního sboru. Taková informace se nepochybně vztahuje k působnosti bezpečnostního sboru a jeho činnosti, a povinný subjekt proto má podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., povinnost tuto informaci žadateli na jeho žádost poskytnout. Soud v této souvislosti dodává, že z článku 17 odst. 5 LZPS ani ze zákona č. 106/1999 Sb., nelze v žádném případě dovodit, že by se žadatelé mohli domáhat pouze poskytnutí informací „v politickém smyslu," jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, resp. pouze informací politického charakteru, způsobilých ovlivnit politickou soutěž, jak argumentuje ve vyjádření k žalobě.

Protože soud neshledal žádné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce v části týkající se informací uvedených pod body 1 – 7 této žádosti, postupoval podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a spolu se zrušením rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2008 č.j. 25/94 078/2008-253 zrušil též rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3.10.2008 č.j. 2008/4126/20, a to v části týkající se bodů 1 - 7 žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 16.9.2008, a nařídil Generálnímu ředitelství cel jakožto povinnému subjektu, aby tyto informace žalobci ve stanovené lhůtě poskytl.

Stejný postup však nemohl soud uplatnit, pokud jde o informace specifikované pod body 9 – 10 žalobcovy žádosti. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí ze dne 18.11.2008, č.j.: 25/94 078/2008-253 ve vztahu k odvolacím námitkám upínajícím se k odmítnutí žádosti o poskytnutí těchto informací neuvedl žádnou relevantní argumentaci a pouze odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 4.11.2008, č.j.: 10/89 832/2008/3118 IK, které je však nulitní (viz výše), a proto k němu nelze jakkoliv přihlížet. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se v něm nikterak nevypořádal s odvolacími námitkami, jimiž žalobce brojil proti závěru správního orgánu I. stupně o nutnosti odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací požadovaných pod body 9 a 10 žádosti. Absence jakékoliv relevantní argumentace znemožňuje soudu přezkoumat závěr o existenci důvodů pro odmítnutí žádosti žalobce v této části, neboť žádný takový závěr žalovaného správního orgánu odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje. Posouzení této otázky a řádné vypořádání odvolacích námitek žalobce bude úkolem žalovaného v dalším řízení. V něm se žalovaný bude muset zabývat také rozporem v postupu správního orgánu I. stupně spočívajícím v tom, že Generální ředitelství cel nejprve žalobci sdělením ze dne ze dne 26.9.2008, č.j. 2008/4161/20 oznámilo, že část jeho žádosti ohledně informací požadovaných v bodě 9 a 10 odkládá, protože údaje o rozhodovací činnosti celních ředitelství a celních úřadů se nevztahují k působnosti GŘC, a následně rozhodnutím ze dne 3.10.2008, zn.: 2008/4126/20 žádost žalobce o poskytnutí totožných informací podle § 2 odst. 4 ve spojení s § 15 zákona č. 106/1999 Sb., odmítlo, aniž by v tomto rozhodnutí jakkoliv zohlednilo předchozí sdělení o odložení části žalobcovy žádosti. Na jednu a tutéž otázku se tak žalobci dostaly dvě zcela rozdílné odpovědi.

Pokud jde o informace požadované pod bodem 9 a 10 žalobcovy žádosti, vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky pro postup podle 16 odst. 4 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy pro to, aby soud spolu se zrušením napadeného rozhodnutí o odvolání zrušil v této části též prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a zavázal povinný subjekt k poskytnutí informací specifikovaných pod bodem 9 a 10 žalobcovy žádosti. Soud se proto v této části omezil na

postup podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s., tj. na zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a na vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili).

V posledním výroku tohoto rozsudku soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta prvá s.ř.s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku ve výši 4.000,- Kč zaplaceném za žalobu podanou proti dvěma rozhodnutím správního orgánu.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakémr ozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 30. ledna 2012

[redacted] **v. r.**
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]